

Uydurmalara dayananlar fazla yaşayamazlar.

Örgüt olarak 1977'de çok kayıp verdik: Ölümler, yakalanmalar derken Mihrac Ural'ın önü açıldı... Zaten ölümler ve yakalanmalar olmasaydı, kendisi Antakya sorumlusu olmanın ötesine gidemezdi. Hangi yeteneğiyle gidecekti ki? 1977 sonlarına gelindiğinde en büyük sorunumuz şuydu: Adı bütün ülkede bilinen bir hareket olmuştuk. Ama buna karşılık kitle bağımız zayıftı. Kitle bağımız o sırada tahmin ettiğimizden daha fazlaydı ama bütün ülkede bilinen bir isim olmanın gerisinde kalıyordu. Mihrac Ural'ın örgütte yükselmesi, Antakya'da öteki bölgelere göre oldukça gelişmiş olduğu söylenen kitle örgütlenmesi efsanesiyle başlar. Deniliyordu ki, ülke çapında bir isimiz ve Antakya'da da bu isme uygun kapsamda bir örgütlenme var.

Ülkenin değişik yerlerine gönderilen kişiler bire on katarak bu örgütlenmeyi anlattılar. Bunu ard niyetle yaptıklarını zannetmiyorum. Bire on katarak anlatmak o bölge insanının genel özelliğidir.

Silahlı mücadele hareketi, illegal yapı ve bunların sonucunda doğal olarak bir bölgenin başka bölge hakkında ancak genel bilgi sahibi olamaması... İletilen bilgi üfürük müdür değil midir, bilmek ve araştırmak mümkün değil, o zaman inanmak zorundasınız...

Mihrac Ural bu dönemde, belki dar bir çevrenin dışında, benim aleyhimde hiçbir şeye girmedi. Tersine, sürekli benimle birlikte olduğunu yaymaya özen gösterdi. Örgütün ülkede bir isim olarak ortaya çıkmasında Mihrac'ın hiç işlevi olmamıştı. Ne teoride ne de pratikte kayda değer bir işlevi olmamıştı. O zaman Antakyalılara yönelik olarak bile benimle birlikte olduğunu vurgulamaya özen göstermesi kendi açısından normaldir.

Durum Suriye'de değişti. Öncelikle örgütün Antakya örgütlenmesinin öteki bölgelerdeki örgütlenmeden pek de farklı olmadığı açık olarak görülüyordu. Aslında bunun böyle olduğunun göstergeleri önceden de görülebilirdi: Samandağ Ziraat Bankası soyulmuş ve polis eylemi yapanları kısa sürede yakalamıştı. Bankadan alınan paranın yarısı da ortadan kayıptı. Aslında bu durum oradaki örgütlenmenin özelliklerini yeterince ortaya koyuyordu. Her halukarda Suriye'de durum açıkça ortadaydı. 12 Eylül ile birlikte Antakya örgütlenmesi de öteki bölgelerdeki örgütlenmeler gibi ağır darbe yemişti. Hatta darbe yenmesi 12 Eylül öncesinden söz konusuydu. Açıkçası, bu bölgedeki örgütlenmeyle ilgili olarak söylenenler büyük bir abartmadan ibaretti. Suriye'de örgütün hızlı bir şekilde Suriyelileştirilmesi başladı. Muhabarat ve Cemil Esad ile yoğun ilişki vardı. Kısa süre önce öğrendik ki, bu ilişki daha önce de varmış.

Ben orada iken, Tacettin Sarı'nın bizden ayrılıp Muhabarat'ta polis olarak çalıştığı konuşuluyordu. Düşünün, bir ülkeye geliyorsunuz, kısa süre sonra o ülkenin gizli servisinde polis olarak çalışmaya başlıyorsunuz. Mihrac Ural da ülkeye geldikten 6 ay sonra Cemil Esad'ın emriyle vatandaş oluyor. Önceden bağlantı olmadan bunlar olmaz... Nerede o bolluk! 1981 yılı Nisan sonunda bu ülkeden ayrıldım. Gitmeden birkaç gün önce Şam'da ülkeye yeni gelmiş olan Teslim Töre ile ben ve Mihrac görüştük. Önemli bir şey konuştuğumuzu hatırlamıyorum.

Sonraki aylarda, ben Paris'te iken TKEP ile Acilciler arasında ittifak bildirgesi imzalandı. Bundan 4-5 ay kadar sonra Ağustos 1982'de bir grup arkadaşla birlikte örgütten ayrıldığımı yazılı olarak açıkladım. Daha önce gitmiş olduğum Almanya'ya yeniden gittim. Almanya'daki Acilciler örgütlenmesi bir çadır ise, o çadırı ayakta tutan direkler de ayrılma kararı verdiler. Bu arada Suriye'de de bir grubun ayrıldığını duydum. Tahmin ettiğim gibi içlerinde Müntecep Kesici de vardı. Müntecep, daha ben Suriye'de iken, örgütün Suriyelileştirilmesine açıkça karşı çıkıyordu. Arapça bildiği için Muhabarat ile örgütün içiçe geçmesini, Cemil Esad gibi Suriye komünistlerine işkence yaptırmış bir gerici ile girilen ilişkinin boyutlarını benden daha iyi biliyordu.

Ayrılık sırasında Paris'teki bir olayı karşımdakilerin zihniyetini ortaya çıkarmak bakımından anlatayım: Zafer ve Salih Paris'e gelmişlerdi ama oradaki kitlenin büyük bölümünü etkileyememişlerdi. Normali de buydu... Bir yılda Paris'te dergi çıkartmış, konfeksiyon işçilerinin çalıştığı üç atölye işgalini organize etmiş, Fransız Komünist Partisi ve sendikası CGT ile iyi ilişkiler kurmuş, üç boş apartmanı paris'teki lojman sorununa dikkat çekmek için işgal etmiş, bu nedenle gazete ve televizyonlarda günlerce konu olmuş bir örgüttük. O günün Paris koşullarında kitlesel örgütlerden birisi sayılıyorduk. 100-130 kişi kadar vardık. Herkes beni tanıyordu. Bu durumda, Salih'in aleyhimde seminerler düzenlemesini, bildiri dağıtmasını, tahmin edileceği gibi, ciddiye almadım. Bu sırada Faşizme Karşı Brleşik Direniş Cephesi kurulmu, Acilciler de 8 katılımcı örgütten bir tanesi olmuştu. "Yükselen bir hareketiz, bu ayrılık hiç iyi olmayacak" belirlemesi Zafer tarafından yapılıyordu. Diyeceksiniz, 12 Eylül herkesin üzerinden silindir gibi geçiyor. Biz de aynı durumdayız. O halde bu yükselmek de nereden çıktı? Anlatayım: Mihrac Ural kendisini Türkiye devrimci hareketinin müstakbel önderi olarak görüyordu. Neden dersiniz, şu nedenle: Çok sayıda militan ülkeden çıkmak zorunda kalmıştı ve bunların bir bölümü de Suriye'ye geliyordu. Suriye yönetimiyle ya da Muhabarat ile iyi ilişkilere sahip olanın bu nedenle yolunun açık olacağı düşünülüyordu. Mihrac Ural'ı önder olarak tanı, Suriye'de rahat et!

Mihrac, kendisine rakip olarak Teslim Töre'yi görüyordu. Teslim Töre ne de olsa bütün Filistin örgütleri tarafından tanınıyordu. Bu nedenle Mihrac, teslim ile özel dostluk geliştirmeye büyük önem verdi. 1981 sonlarında Paris'e kısa süre geldiğinde bana Teslim'i Bassit Köyüne davet ettiğini, kendisini iyi ağırladıklarını uzun uzun anlatacaktı.

Adamın hesapları var, tabii böyle yapacak da, evdeki hesap çarşıya uymayacaktı.

Müntecep Kesici hazırlanmış bir kaza sonucu öldürüldü. Hem de ne zaman? Sol içi şiddet devrimci harekete büyük zarar vermiştir diye açıklama yapan FKBDC'nin kuruluşunun hemen ardından...

Mihrac'ın adamları ayrılanlardan iki kişiyi kaçırdılar. FKBDC'nin müdahale etmesi üzerine bıraktılar. FKBDC, Acilciler'e ihtar verdi.

mihrac ural: yükselis, dūsūs ve batis

Engin Erkiner tarafından yazıldı

Pazar, 06 Eylül 2009 16:19 - Son Güncelleme Pazar, 04 Ekim 2009 07:28

Mihrac Ural'ın yükseliş - o da ne kadar var ise- burada bitmişti.

Hemen arkasından "TKEP ayrılanları almayacak" kampanyası başladı.

Yaşanan, 12 Eylül sonrasındaki ilk büyük ayrılıktı. Devrimci harekette tanınan bir insandım ve bir grup yoldaşla birlikte ayrılmıştım ve başka bir örgüte katılıyordum. Mihrac Ural'a büyük darbe tabii!

Ne yapsın, koştı Teslim Töre'ye ve bizim TKEP'e alınmamamızı istedi...

Teslim kendisine, daha sonra bana aktardığına göre, şöyle demiş: "Böyle bir şeyi sen yapabilirsin. Ben yapamam. Burası parti. Adamın ağzına sıçarlar."

25 yıl önce de bugünkü yöntemin aynısı vardı: Fransa ve Almanya'daki Acilciler -bir bölümü Antakyalı, ötekiler başka illerdendi- hep bir ağızdan tekrarlamaya başladılar: TKEP bize söz verdi. Ayrılanları almayacak...

Tahmin edilebileceği gibi bu kolektif salaklık haline aldırmadım.

Tarzan zor durumda...

Paris'te üç binayı işgal ettiğimiz ve o zamanki Belediye Başkanı Chirac ile mahkemelik olduğumuz zaman, paris'te yayınladığımız Tek Yol Devrim'in özel sayısını çıkarmıştık. Dergide yazıların yanı sıra işgal binalarının da fotoğrafları vardı. Bu dergileri Suriye'ye gönderdim. Mihrac bunları değişik siyasetlere dağıtırken, öğünmeyi de ihmal etmemiş: İşte biz böyle bir örgütüz gibi...

Dergide benim adım yok, ama 12 Eylül sonrasında Türkiye devrimci hareketinin Türkçe gazetelere de yansıyan bu eyleminin kimsenin tanımadığı kişilerce yapılmadığını da herkes biliyor.

Şimdi aynı Mihrac, birkaç ay önce dergi verdiği insanları dolaşıp benim ne kadar kötü birisi olduğumu anlatıyordu.

Kendisini bu kadar kötü duruma düşürmek istemezdim ama ne yapayım... Kendi düşen ağlamaz!

TKEP konusu fazla sürmedi. Parti Merkez Komitesi Plenumu aday üyelik sürecinden geçirilmeden doğrudan üye olmam için karar verdi. Normalde üyeliğim için MK Dış Bürosu'nun karar vermesi gerekirdi. Anlaşıldığı kadarıyla alınırdı alınmazdı meselesinin kapanması için MK

mihrac ural: yükselis, dūsūs ve batis

Engin Erkiner tarafından yazıldı

Pazar, 06 Eylül 2009 16:19 - Son Güncelleme Pazar, 04 Ekim 2009 07:28

kararını uygun bulmuşlardı.

Böyle bir karar almak için fazla akıllı olmak da gerekmiyordu. TKEP'in Avrupa'daki örgütlenmesi sempatican çevresinden ibaretti. Hem tanınan bir insansınız, hem de bu alanda başarılı olduğunuzu göstermişsiniz, parti sizi almayıp da ne yapacak...

TKEP içinde Acilciler ile ittifaka hiç de iyi gözle bakmayan çok sayıda insan vardı. Anlaşılan, 12 Eylül sonrasının karmakarışık koşullarında bu ittifak Mihrac ile Teslim arasında yapılmış, TKEP'ten de o koşullarda itiraz eden olmamıştı.

Bir yandan, iyi ki ittifak yapmışız" diyorlardı. Acilcilerin o sırada dışarıda bulunan kesiminin en iyileri onlara katılmıştı, bir yandan da artık bu ittifakın bitmesi gerektiğine inanıyorlardı. Mihrac'tan fena halde rahatsızdılar.

Sağolsun Mihrac da TKEP'e yönelik saldırılarıyla bu bitişin kısa sürede olmasını sağlayacaktı.

Sonraki yıllarda Dış Büro toplantılarına katılmak için birkaç kez Şam'a gittim. Orada bulunduğum süre içinde değişik siyasetlerden insanları da gördüm. Mihrac'ı ciddiye alan hiç kimse olmadığı gibi, anlatılanları da korkunçtu: Çok sayıda Türkiyeli devrimci Suriye'ye gelmişti. Mihrac'ın adamları bu gelenlerin isimlerini Muhabarat'a bildiriyorlardı.

Acilciler, Muhabarat'ın Türkiye devrimci hareketi içindeki uzantısı haline gelmişti.

Sonraki yıllarda ne Mihrac ne de eski Acilciler ile hiç bir ilgisi kalmamış bu örgüt ile ne ilgilendim ne de uğraştım. 1988'de Paris'te İbrahim'e de bu nedenle, uğraşma bunlarla, dedim. İnsanlar bizim bildiğimizden fazlasını biliyorlar. En kestirme belirlemeyle, bunlar Suriye ajanları...

Dikkati çeken bir nokta, 1982'de Ali Çakmaklı konusunun bizim dışımızda kimse tarafından bilinmemesiydi. 12 Eylül'ün karmakarışık koşullarında öldürülmesi dikkati çekmemişti.

Derken 1988'in üzerinden 20 yıl geçti... Mihrac Ural, yaptıklarının unutulmuş olduğunu sandığı için, bana saldırarak bir şey yapabileceğini sandı.

Eceli gelen köpek cami duvarına işer diye bir söz vardır. Aynen onun gibi oldu. Benim için Mihrac Ural konusu 1982'de bitmişti. 1982'deki bütün hayallerini suya düşürdüğüm için bana olan büyük kinini anlıyordum, ama tahminimden de daha hesapsız çıktı.

Eh, biz de savaşa girdik ve neler olduğunu biliyorsunuz. Mihrac Ural zaten çökmüştü, şimdi

mihrac ural: yükselis, dösüs ve batis

Engin Erkiner tarafından yazıldı

Pazar, 06 Eylül 2009 16:19 - Son Güncelleme Pazar, 04 Ekim 2009 07:28

battı. Pislige gömölü olarak kaldı.

Međer daha bilmediğim neler ve de neler varmış!

Sen ayrılmayıydın biz de bu duruma düşmezdik diyen arkadaşların dikkatini çekmek isterim: Eğer ayrılmayıydım, bütün bu pislige ben de ortak olacaktım. Örgütün sorumlu düzeyde bir insanı olarak, yapıyanlara karşı olduğunuzu açıklasanız bile, orada durduğunuz sürece bu pislige istemeseniz bile ortak olursunuz. Dahası, bu pislik, benim adım da kullanılarak meşrulaştırılmaya çalışılacaktı.

Keşke ayrılmayıydın, Mihrac kim ki, onu ergeç hallederdik diyen bir arkadaş, Sami'nin işkenceyle öldürölmesini öğrendikten sonra söyleyecek bir şey bulamamış, sadece, ben örgütün bu kadar kirlendiğini düşünmemiştim, demişti.

Mihrac Ural'ın son 30 yılına şöyle bir bakarsanız, polisle işbirliği ve ihbarcılık çizgisinin sürekliliğini görürsünüz:

1978'de polisle anlaşarak Nebil Rahuma'yı yakalatıyor. 1980 sonlarından başlayarak Suriye'de Muhabarat ile açık işbirliğine giriyor. Önceden de belirttiğim gibi, bu işbirliği daha önce de var, ama Suriye'de artık açık olarak yapılıyordu. Daha sonra, Suriye'ye gelen devrimcilerin adını Muhabarat'a bildiriyor. Son olarak Hasan'ı ihbar ve hedef göstermeye yöneliyor.

Çizgi hep aynı... 1978'de Nebil'in yakalatılması bir hata değil... Öyle olsaydı tek örnek olarak kalması gerekirdi. 31 yıldır bu çizgi sürüyor...

Nihayet kendisini iyice deşifre ettik ve çamurun dibine kadar batırdık.